

Nei.

Nyholm.
Ørholm.
Ørsted.

Stemte ikke.

Blekingberg.
Kirck.

Fraværende.

Knudsen.
Krarup.
Leth (syg).
Moltke (syg).
Reedtz.

Formanden: Loven bliver derefter at tilfille Statsraadet.

Vi gaæe dernæst over til den følgende Sag paa Dagsordenen, nemlig Sagen, der angaaer Forslag til Lov, indeholdende nogle Bestemmelser om Meddelelse af Bevillinger til at afhænde Bøndergods, der henhører til Lehn, Stamhuus eller Fideicommiss^o. Det er til første Behandling, denne Sag foretages.

Ørsted: Jeg har oftere været i det Tilfælde at maatte udtale et Ord her, som jeg ikke ventede at finde nogen Samklang; men imidlertid finder jeg mig ved min fulde Overbeviisning opfordret til ogsaa her at afgive en saadan Erklæring, idet jeg nemlig maa ytre, at jeg ikke kan stemme for en Lov af det foreslaaede Indhold. Det er langt fra min Mening, at enten gamle testamentariske Dispositioner eller ældre Regjeringsbud skulde saaledes binde Hænderne paa Efterlægten, at der ikke kunde foretages nogen Afændring i de Bestemmelser, som vare til Hinder for den rette og fornuftige Brug af de Eiendomme, som findes indenfor Statens Ejskjød; men jeg troer, at det er en vigtig Bestanddeel af det borgerlige Velvære,

af den borgerlige Selvsølelse, af Tilliden til Statsmagten, at man kan stole paa, at de Eiendomme eller andre Goder, som Loven har hjemlet En, blive urokkede, saalange ikke klare og afgjørende Grunde fordre en Forandring deri, og i Særdeleshed er det vigtigt, for at fremme en udvidet Virksomhed, en Virksomhed, der udvider sig ogsaa udenfor Livets Grændser, at man kan stole paa, at de testamentariske Dispositioner, som man loyelig har gjort, eller som have faaet den øverste Magts Samtykke, holdes hellige, dersom de ikke under Tidernes Løb skulde komme i en saadan Conflict med Statsformaalet, at det var nødvendigt deri at gjøre en Forandring, og, bedømt fra dette Synspunkt, seer jeg ikke, at der er Noget, der taler for den foreslaaede Tilintetgjørelse af Dispositioner, som maatte være iveten for Afhændelsen af visse Eiendomme, og allermindst i den Form, hvori det her er skeet. Det kan vist ikke med Grund paastaaes, at Fæstebøndernes Stilling, navnlig paa Lehnsgodserne, er saa ulykkelig, at man skulde være nødt til ved en Tilintetgjørelse af testamentariske Dispositioner at fremsthynde en Forandring i denne deres Tilstand. Det blev for saa Dage siden her udtalt af en æret Minister, hvorledes der paa Langeland findes alle Tegn paa den største Grad af Velstand, som findes i nogen Provinds. Det er fuldkommen rigtigt, og, hvad der fremgaaer af alle statistiske Angivelser, det er ogsaa overeensstemmende med deres Overbeviisning, som kjende Forholdene personligt. Men der er dog ikke nogen Provinds i Landet, naar jeg vil undtage Samsø, Taasinge og nogle endnu mindre Der, hvor der er en større forholdsmaæssig Dvantage af Lehn- og Stamgods end der. Naar det menes, at det er en nødvendig Følge af Grundloven, at dette Fæstegods skal gaæe over til Selveiendom, saa er det Noget, som jeg ikke kan lade gjælde.